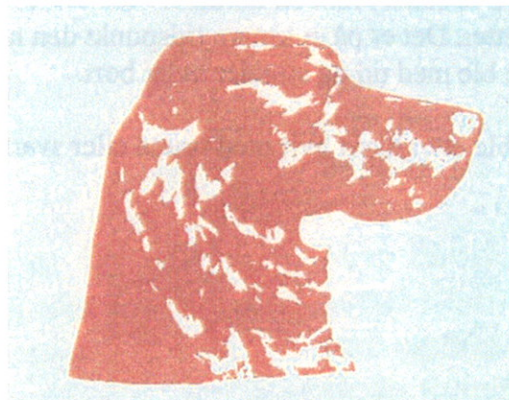

Rasebeskrivelse med kommentarer.
IRSK SETTER.

NORSK IRSKSETTERKLUBB

Den irske setter.

Setterrasene og pointeren ble skapt på de britiske øyer av kondisjonerte sportsjegere gjennom det 17 og 18 århundre.

Britene eide allerede på den tid stående fuglehunder som hadde fransk-spansk bakgrunn. De gikk under betegnelsen "spaniel".

Utover det 16 og 17 århundre var det utallige kriger på kontinentet og britiske offiserer brakte med seg hjem nok en stående fuglehund, "perro de punta". Denne typen ble forløperen til pointeren.

Sportsjegerne drev en intens kryssningsavl og utvalgsavl med de beste brukshundene av disse stående fuglehundene med gjeterhunder, mynder, foxhounds og "blodhunder".

Hensikten med denne kryssningsavlen var å få frem bedre fart, stil, nese, jaktlyst og dresserbarhet.

Slik ble etter hvert de britiske "varmblods" stående fuglehunder til på storgodsene i England, Skottland og Irland.

Overklassen på de britiske øyer hadde den gang utrolig store jaktmarker, meget god økonomi og var opptatt av hurtige, stort gående hunder til jakt og konkurranser.

Oppdretterne på storgodsene utviklet gjennom nitidig avl en rekke stammer av stående fuglehunder som tilfredstilte de meget store krav til fart og stil i søket og presist arbeide på fugleviltet. De slo med hard hånd ut alt som ikke holdt mål da de utelukkende avlet på hundenes brukskvaliteter.

For knapt 200 år siden utviklet de tre setterrasene og pointeren seg til å bli omtrent særpregede raser i moderne forstand.

De tre setterrasenes bakgrunn var for en stor del preget av "blodslinjer" fra de gamle spaniels, mens pointeren slektet mest på de gamle perro de punta. Dens kosmetiske utseende avvek fra de tre setterrasene.

I denne utviklingen av de tre setterrasene skjedde det en utspalting i tre fargevarianter.

Gordonsetteren (eller den skotske setter) fikk en dominerende svart farge, med brune og hvite tegninger. Rasen ble lenge kalt skotsk setter. Det er på et senere tidspunkt den har fått navnet gordonsetter. De opprinnelige hvite tegningene ble med tid og stunder avlet bort.

Engelsksetterens hovedfarge ble etter hvert hvit med brune eller svarte tegninger.

The Setter – 1805

Håndkoloreret gravyre av Sydenhem Edwards i 'Cynographia Britannica'

Den irske setter hadde i begynnelsen av utspaltingen, større eller mindre hvite tegninger i den røde fargen. En del jegere foretrakk å jakte med helrøde hunder. Dette resulterte i at enkelte oppdrettere begynte å avle frem hunder med utelukkende hel farge.

Men hvorfor satset en del jegere i Irland på den helrøde fargen? Ingen vet med sikkerhet hvorfor det ble slik. Allikevel er det nærliggende å anta at de praktiske og jegermessig meget bevisste briter i Irland ikke bare avlet frem røde hunder fordi de syntes at den kastanjerøde fargen var vakker. Fargen må også hatt en praktisk betydning under jakten. Irland ble kalt "Erins grønne øy", og da kan det være en forklaring at rødfargen er lett å se i et grønt terreng.

Merk imidlertid at i enkelte distrikter i Irland foretrakk mange den rødhvite settertypen.

Man kan si at inntil 1885 var disse to rasene omtrent like populære og jevnbyrdige som jakthunder.

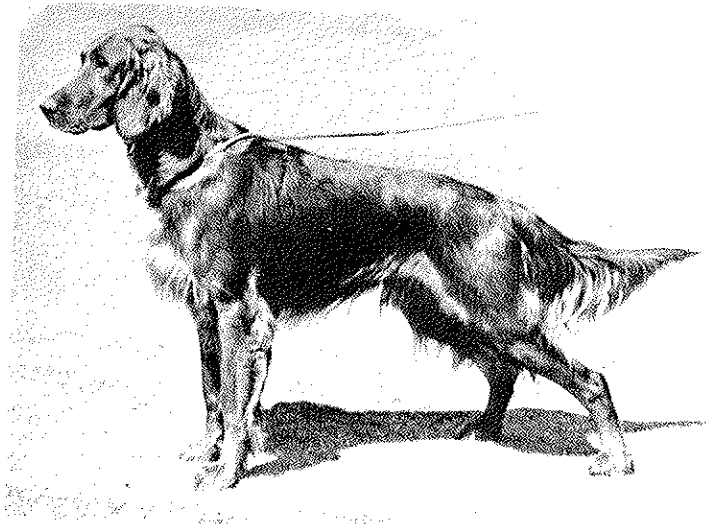
Men den 2 mars 1885 ble "The Irish Red Setter Club" stiftet i Dublin. Det var oppdrettere og eiere av helrøde settere som var til stede. Ingen eiere av rødhvite settere var representert!

De toneangivende oppdrettere av de røde hundene smidde mens "jernet var varmt", og allerede den 29 mars 1885 vedtok de et raseutkast til rasestandard. Stifterne av IRSC i 1885 beskrev i standarden visse særtrekk ved den idealhund de tenkte seg basert på det hundemateriale de hadde nettopp da. Den "store" hund i de dager var CH. Garryowen og den ble modellen til standarden i 1885.

Garryowen var oppdrettet av IRSC første formann og eiet av IRSC første sekretær, og det var nettopp de som skrev standarden. **Denne standarden med visse, små avvik er den som er godkjent internasjonalt for irsksetter i dag.**

På grunn av at noen helrøde entusiaster tok initiativet i 1885 til å danne klubb og lage en standard, ble de rød-hvite stammers betydning svekket og nesten utradert. Men heldigvis hadde man lokalt noen steder i Irland fortsatt en egen avl på rød-hvite hunder. Rød-hvit setter entusiaster har i de seinere år greid å spore opp rød-hvit settere i grissgrente strøk av Irland. De er i dag kommet langt i sitt arbeide med å fremme de rød-hvite setterne og en del hunder er eksportert, bl.a. til Sverige. De finnes også i et beskjedent antall i Norge.

En velbygget irsk setter fra 1920 årene.

Form og funksjon hos irsk setter. NISK krav til våre eksteriørdommere av rasen.

Den irske setter er en jakthund selv om den befinner seg i utstillingsringen. Den skal derfor dømmes etter de funksjonelle krav som må stilles til en stående fuglehund som skal søke i stor fart time etter time dag etter dag i ulendt terreng med variert vegetasjon.

Utstillinger og jaktprøver skal først og fremst arrangeres for avlens skyld. Derfor må dommere og oppdrettere av irske settere beherske bygningslæren og vite nøye hva som kreves anatomisk av irsksetterens eksteriør for at den skal fungere best mulig som jakthund. De må forstå hvordan den skal være bygget etter anvisningene i rasestandarden. Dommeren må her kunne skjelne mellom type og bygning, da en irsksetter godt kan være typisk uten å være velbygd.

Feil kan snike seg inn i et oppdrett p.g.a. udyktighet fra noen dommere og enkelte oppdrettere som godtar eller overser feilen. Den blir altså oversett eller tolerert!

Utviklingen går videre mot at den blir akseptert. Til slutt blir det et krav om at slik skal den eksteriøre detaljen være!

Som med mange andre raser har dette skjedd også med irsksetterens eksteriør. Det har resultert i at vi i dag har fått en del irske settere som funksjonelt eller rasetyypisk avviker fra det irlenderne kaller: "The dual purpose"! Det vil si et funksjonelt eksteriør som også er rasetyypisk forenet med meget gode jakttegenskaper.

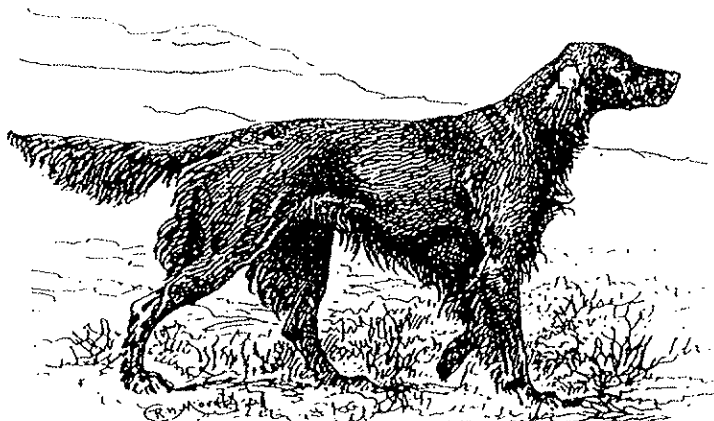
Merk her at det er dommerne som til syvende og sist har hovedansvaret for at rasen nå og i fremtiden skal bevares som en funksjonell jakthund!

Selvsagt er det oppdretterne og raseklubben som har ansvar for at den irske setter beholder sitt opprinnelige rasepreg, **men ikke alle oppdrettere og de som sitter til en hver tid i administrasjonen innehar så gode kynologiske kunnskaper som dommerne.**

De hunder som dommerne premierer aller høyest, vil oftest bli brukt i avlen av rasens oppdrettere! Derfor er det særdeles viktig at dommerne er sin oppgave bevisst og dømmer rasen som en funksjonell jakthund.

Dommerne må derfor vise respekt for den kulturarv som er bakgrunnen for utformingen av den irske setter som jakthund. Merk her at de 10 menn under ledelse av oberst J. K. Millner som i 1885 utformet standarden for denne rasen var jegere som hadde erfart hvordan en setter av utholdenhets galopp type måtte være bygget for å utfylle de krav de ønsket en slik jakthund måtte ha.

Som modell ved standard beskrivelsen brukte de CH Gerryowen. Denne hunden var en særdeles god jakthund og som i sitt eksteriør var harmonisk og i full balanse.

Modellen for rasestandarden CH Gerryowen.

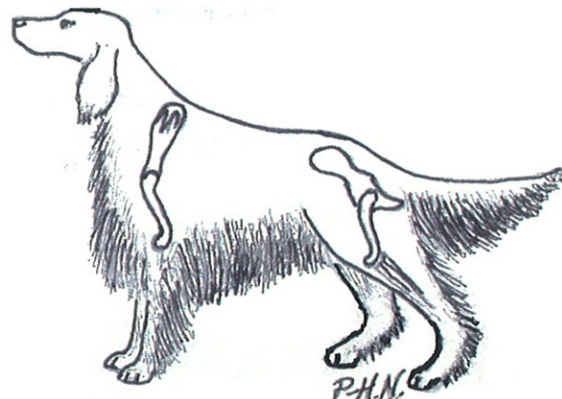
Typiske Irsk setter og Gordon setter fra ca. 1890. Vi ser at i kroppsform avviker de ikke noe fra dagens jakthunder slik vi ønsker dem.

Utviklingen har med årene blitt slik at en del oppdrettere spesielt på kontinentet, men også i Sverige og Finland samt noen spredte tilfeller i Norge ikke jakter med sine irske settere, men bruker dem kun som selskapshunder. De har etter hvert ikke stilt krav til at irsksetteren skal være bygget for jakt!

De har avlet ofte på alt for store, tunge og sedate hunder med vakker farge og alt for lang pels. Typisk for denne typen irsk setter er at de ofte er meget smale i brystet til tross for at kroppene er store og tunge. De har meget åpne lemmevinkler (steile) i forbeina mens bakbeina er overvinklede. Hodene er parallelle i linjene, men ørene er alt for lange og for lavt ansatt så de ligner på en cocker spaniels ører. Denne type irsksetter har stor popularitet på kontinentet og i Amerika. Dessverre har erfaring vist at disse hunder ikke er bygget for å jakte kontinuerlig daglig i mange timer.

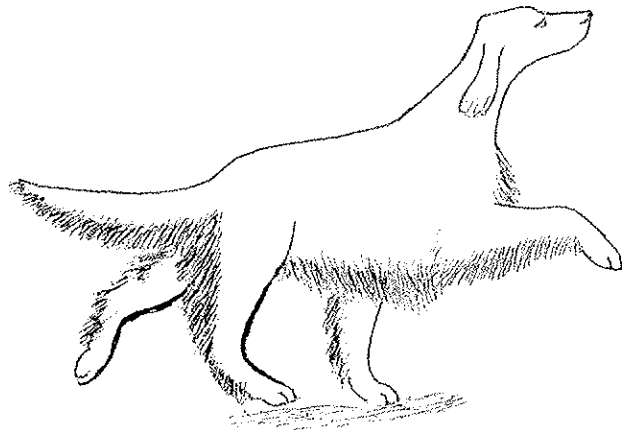
Irsksetter av uønsket type. Den såkalte showdog typen.

Lite utviklet stopp, tilnærmet collie preg.
Fallende bakhode.
Enten for tungt eller lett snuteparti
For lavt ansatte ører som er for lange.
Kvadratisk kropp.
Steil front.
Stive kneledd.
For smalt bryst sett forfra.
Flate ribbein.
Ekstremt høy over skulderen.
Overvinklet i hasene.

Irsksetter av uønsket type. Den såkalte showdog typen.

Kort rygg.
Særdeles bratt kryss.
Overvinklet i bakbeina.
Grundt bryst, skjult av faner og beheng.
Overdrevent høy løfting av forbena.
Understilte bakbeinsbevegelser.
Meget jordtrang sett bakfra.

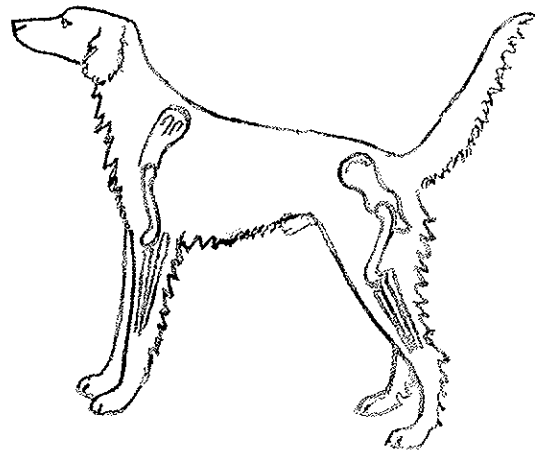

På motsatt side av denne "showirsksetteren" finner vi irske settere i dag som i kroppsform ligner mer på en saluki enn en rasetyrisk irsksetter. Denne type hunder finner vi ofte blant jegere og jaktprøvedeltagere. Hodene på disse hundene er revelignende, med utflytende stopp og enten stikkende eller redde øyne. Mange hannhunder av denne typen mangler kjønnspreg da de ofte har for spinkel beinstamme samtidig som de mangler det nødvendige volum i kroppen. Ofte ser vi at de også har også for liten skulderhøyde. Fordi det finnes mange av denne typen tror en del uinnvidde irsksetter eiere og dommere at slik skal en irsksetter se ut.

Irsksetter av uønsket type. Den såkalte field trail typen.

Spisst revelignende hode.
Ikke parallelle linjer.
Lyse stikkende øyne.
For høyt ansatte ører.
Fallende bakhode.
Fyller for meget i kinnene.
Flat skalle.

Hos noen er brystet tønneformet, men hos andre er det for flatt og grundt.
Kort, bratt kryss.
Høy haleansettelse og haleføring.
Dårlige vinkler i for og bakbeina.

Begge typer er ikke ønskelig av irsksetterklubben i Irland. Norsk, Dansk og Svensk irsksetter klubb støtter fullt ut dette syn! Under den 8 verdenskongress for kennelklubbene i Dublin i 1995 ble problemet med de forskjellige typer av rasen tatt opp. Konferansen slo fast at man ikke aksepterer noen annen type enn den opprinnelige irske type som har til krav "the dual purpose". En middels stor, harmonisk og funksjonell jakthund som tar seg meget godt ut i utstillingsringen samtidig som den er en fremragende jakthund. Konferansen fastslo at man kun aksepterte den type som var i Irland og ikke show eller fieldtrail typen! **Irsksetteren er en jakthund som også skal være det i fremtiden, og som funksjonell jakthund skal den bedømmes på utstillinger!**

Vi trenger dommernes hjelp for å kunne oppnå målet om en jaktlig funksjonell og vakker irsksetter! Dommere som gir høye premier til fieldtrail eller showirsksetterer på en utstilling har feiltolket

standarden og dermed innvirket i aller høyeste grad til å distansere rasen fra hvilke oppgaver den skal utføre.

Årsaken til dette kan være at de mangler jakterfaring. De vet dessverre ikke hva som egentlig kreves av en stående fuglehund på jakt.

Dette er et svik mot de opprinnelige intensjoner med rasen. De har distansert seg fra de funksjonelle elementer rasens hjemland legger til grunn for den irske setter som jakthund. Symmetri og balanse mellom kropp og ekstremiteter er særdeles viktig for irsksetteren som jakthund. Gode for og bakbeinsvinkler er her avgjørende fordi det gir muskulaturen i beina best effekt! Dessuten vil gode beinvinkler kombinert med en rektangulær kroppsform og et kraftig, svakt hellende kryss gi den mest kraftbesvarende galopp.

Som en hver dommer vet så er utstillinger og jaktprøver en hjelp til å bevare en rases standard så lenge det er snakk om sunnhet og hva en rase skal brukes til. En dommer skal være ydmyk og være raseklubbens og oppdretternes hjelp til å bevare rasens eksteriøre og funksjonelle egenskaper ut i fra det arbeid rasen skal utføre.

Ved siden av kravene til rasetypiske trekk understrekes viktigheten av at den irske setter fremtrer harmonisk og velbalansert med bevegelser egnet så vel for fart som utholdenhet. **Spesialklubben i Irland og spesialklubbene i Norden advarer mot så vel mot tunge, grove individer som mot spinkle, myndeaktige hunder uten setterpreg!**

Eksempler på irsksetter av fieldtrail og showdog type.

Det må reageres mot overdrevet smale hoder, utvisket stopp, korte og snipete snutepartier, grunne eller flate brystkasser. Fremskutte eller steile skuldre, korte eller bratte kryss må ikke aksepteres. Høy haleføring er uønsket. Likeledes ønskes god farge med ikke for lyse faner og bukser. Det er meget viktig at gemyttet er frimodig, vennlig og elskverdig. Rasen skal ha utpreget reisning og virke rektangulær.

Dessverre finnes det en del jaktprøveentusiaster som mener at eksteriøret til en jakthund spiller liten eller ingen rolle bare hunden jakter. Selvfølgelig må en jakthund ha topp jaktlyst og vilje til å stå på uansett værforhold og terrengets beskaffenhet. **Men erfaring har vist at det koster fysisk en hund med dårlig eksteriør langt mer å holde et jordvinnende søk på lange jaktdager. Omvendt så hjelper det ikke hvor godt eksteriør en hund har dersom den ikke har nok jaktlyst og vilje til å holde ut lange jaktdager. Derfor vil irene og de nordiske spesialklubbene ha "the dual purpose"!**

Det ideelle er å avle frem hunder som har et funksjonelt, godt eksteriør og som samtidig er full av jaktlyst og vilje! En slik hund vil kunne tåle den fysiske påkjenningen langt lenger da det ikke koster den så mye å ta seg frem i terrenget. **Meget lang erfaring har vist at sjansene for at den skal bli sårbeint eller få skader i ledd, sener og muskler vil også bli langt mindre enn en hund med dårlig eksteriør!**

Rasestandard for irsk setter (rød).

Helhetsinntrykk: Elegant og atletisk bygget, full av kvalitet, full av kvalitet, vennlig uttrykk. Velbalansert og harmonisk.

NISK kommentar: Den irske setter skal være harmonisk bygget stående fuglehund med god balanse mellom de ulike kroppsdelene så vel som når hunden er i ro som under bevegelse. Den skal verken for stor og tung eller for liten og spinkel, men middels stor med massen i behold. En irsk setter må ikke bære på unødvendig vekt i form av at den er for stor og tung med overdimensjonert bryst. Den må heller ikke være så forfinet at den gir inntrykk av å ikke kunne greie sine arbeidsoppgaver. Rasens individer skal gi uttrykk av å forbinde energisk kraft med lett eleganse og stor aktivitet med verdighet. Overskudd og intensitet, djervhet og vitalitet, spenst og intensitet skal prege den irske setter, som ønskes våken og energisk - "alltid beredt" for innsats. Passive eller slappe individer ønskes ikke!

Atferd og temperament: Ivrig, intelligent, energisk, lojal og hengiven.

NISK kommentar: *Uttrykket er meget viktig da det viser den irske setters karakter.*

Det skal være intensivt og vennlig, ikke tomt, sløvt eller søtt.
Sky eller aggressive hunder skal det slåes hardt ned på!

Hode: Langt og tørt, ikke grovt mellom ørene.

Skalle og snuteparti like lange og med parallelle linjer.

Skalle: Oval fra øre til øre, rommelig, tydelig markert nakkeknøl.

Fremtredende øyenbrynsbuer.

Stopp: Markert.

Nesebrusk: Mørk mahognyfarget, mørk nøttebrun eller sort. Vide nesebor.

Snuteparti: Langt. Moderat dyp og forholdsvis skvært fremme.

Ikke hengende leppefold.

Kjeve/tenner: Tilnærmet like lange kjever. Saksebitt.

Øyne: Ikke for store. Mørkebrune eller nøttefargede.

Ører: Middels store, tynne, lavt ansatt bak på skallen. Henger i en liten fold tett
Inntil hodet.

NISK kommentar: Som hele hunden for øvrig skal hodet være formet harmonisk og vel balansert. Karakteristisk er det fint formet, edelt og aristokratisk utmeislet med et noe slankt totalinntrykk og med god lengde.

Hannhund hode med prima linjer.

Godt skåret hannhundhode.

Legg merke til at begge hunder har skvære snutepartier. Parallelle linjer, tørre lepper og ørene er moderat lange og ansatt på line med øynene.

*Feminint rasetyrisk tisehode
med godt uttrykk.*

Meget godt og uttrykksfullt tisperhode.

Utmerket rasetypisk hannhundhode.

Merk også her at ørene er middels lange og ansatte i høyde med øynene!

Sett forfra bør skalletakets overlinje danne en jevn avrundet oval. Medianlinjen kan danne en lett fure ved stoppen. Hos enkelte individer er medianlinjen noe opphøyd etter midten av skalletaket. Sett ovenfra må skallen være bredere enn snutepartiet med tilnærmet parallelle linjer uten kileformet vikning.

I profil ønskes snuteparti og skallen tilnærmet like lange og med parallelle overlinjer. Overlinjene skal være parallelle med underkjeven. Nakkeknølen skal være noe fremtredende, uten fallende bakhode. Stoppen skal være markert og middels høy. Utvisket stopp svekker typepreget. Snutepartiet skal virke skvært fremme uten noe snipete avslutning. Kinnene skal være flate, ikke utposede eller "rundkinnet". Leppene skal være tilliggende og ønskes snauere og tørrere enn hos de øvrige setterrasene.

Uønskede typer av hodeformer.

*Fallende bakhode som også er "kuplet".
For høy stopp. Leppefold.*

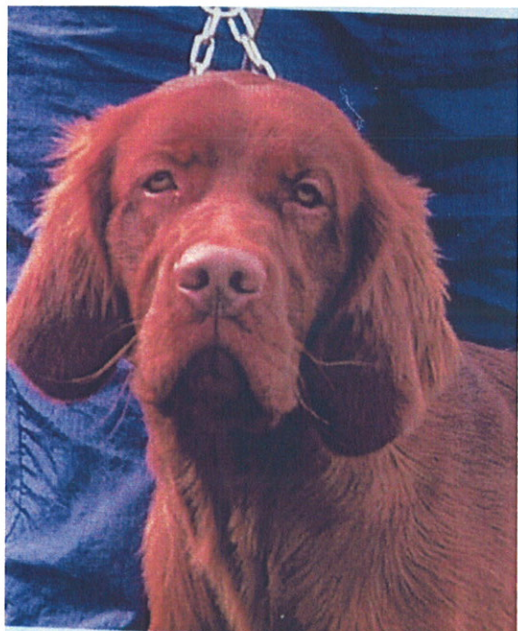
*Spisst, "snipete" snuteparti.
For høy stopp.*

Øyne: Mørkebrune eller mørk nøttefargede som ikke skal være for store.

NISK kommentar: Øyeåpningen skal være mandelformet. Ikke for rund, og heller av middels størrelse enn for stor. Kanten på øyelokket skal ha samme farge som nesebrusken.

Øyelokket ønskes godt tilliggende uten fremtredende blinkhinner.

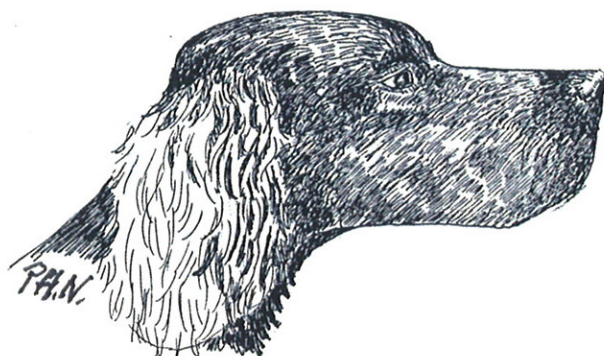
Spesielt hos showhunder ser vi ofte meget store blinkhinner (ektropion). Øynene skal være rett stillet. Det må unngås øyestilling som kan betegnes som skrå. Iris skal være jevnfarget, i harmoni med fargen på hårlaget. Den ønskes mørk, men ikke svart. **Lyse øyne og stikkende blikk er forkastelig!** Et vennlig, lett melankolsk uttrykk er ønskelig.

*For bred skalle . Lyse øyne. Lys snute.
Ikke rasetyisk.*

*Et skvært godt ungt hannhundhode,
med mørke øyne og sort snute.*

Ører: Middels store, tynne, lavt ansatt bak på skallen. Henger i en liten fold tett inn til inn til hodet.

NISK kommentar: Ørene ønskes heller noe små enn store og lange. Ørebrusken skal være fin, ikke tykk eller læraktig. Ørefestet bør ikke være høyere enn forlengelsen av øyelinjen. Forkant av øret skal henge tett inn til kinnet. Øreflippene ønskes ovalt avrundet, ikke for brede. **Spesielt hos showhunder finner vi i dag alt for lange, tunge og for lavt ansatte ører.**

*Hode av uønsket type med kuppelformet skalle og for store fremstående øyne.
Ørene er alt for lange, tunge og for lavt ansatte og gir et cocker spaniel inntrykk.*

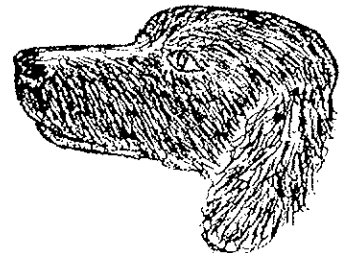

*For runde øyne.
For bred i skallen.*

*Alt for tunge lepper.
For lange og for lavt ansatte ører.*

*For lett snuteparti. Svak underkjeve.
Lyse, stikkende øyne.*

For spist og revelignende hode. Kileformet.

HALS: Moderat lang, meget muskuløs. Ikke for grov. Lett nakkebue. Ikke løs halshud.

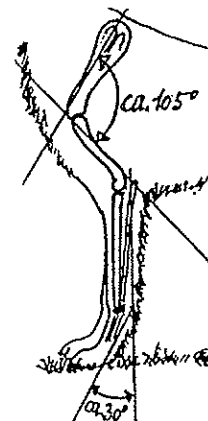
NISK kommentar: Halsen skal være harmonisk i forhold til de øvrige kroppsdelar.
Den relative lengde avhenger av skulderbladets plassering.

FORLEMMER:

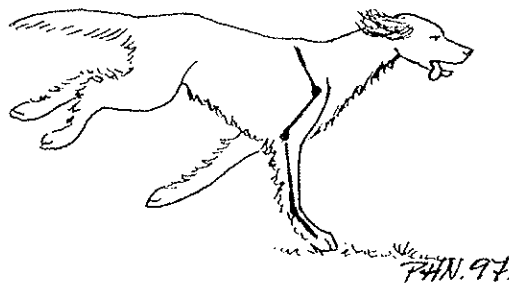
- Helhetsintrykk: Rette og senete, god benstamme
- Skulder: Godt tilbaketilt, skråstilt. Liten avstand mellom skulderbladstoppene.
- Albue: Frie , ikke inn eller utoverdreide.
- Poter: Små , meget faste, kraftige og hvelvede tær, godt sluttede.

NISK kommentar: Bogene skal være faste og kraftige, med sterk og slank musklatur. Skulderbladene skal ha slank struktur, være godt avsluttet og ikke skyte opp over rygglinjen. Det ønskes ikke fremskutt – sett i profil bør forreste del av brystkassen være godt synlig foran skulderleddet.

Det er viktig å ha en funksjonell god vinkling mellom skulderbladets medianlinje og overarmsbenet, noe som har den aller største betydning for fjæring og fraspark. Albueleddet ønskes tilnærmet i høyde med underlinjen på en dyp brystkasse. Sett forfra skal forbenene være rette og parallelle , uten trangstilling. I profil skal mellomhånden være lett skråstillet og godt fjærende. Franskstilte eller utsvingede poter er meget uønsket.

Frambeina er hundens støtdempere under galoppen. De skal også hjelpe til med å drive kroppen fremover. Merk dens spesielt sterke påkjenningen på albueleddet, kneet, mellomhånden og poten når frambenet støter mot bakken. Dette støtet forplantes opp gjennom hele frambenet og belaster sene og muskelfester ekstremt under jakten. Legg merke til skulderens stilling til overarmen . NB! Mellomhåndens elastisitet, henter steget langt frem NB! Fjæringen i mellomhånden i det poten tar bakken.

Kropp:

I proporsjon til størrelsen.

Lend:

Muskuløs, lett hvelvet.

Bryst:

Dypt, når til albueene. Forholdsvist smalt i fronten.
Godt hvelvede ribben gir rommelig brystvolum.**NISK kommentar:**

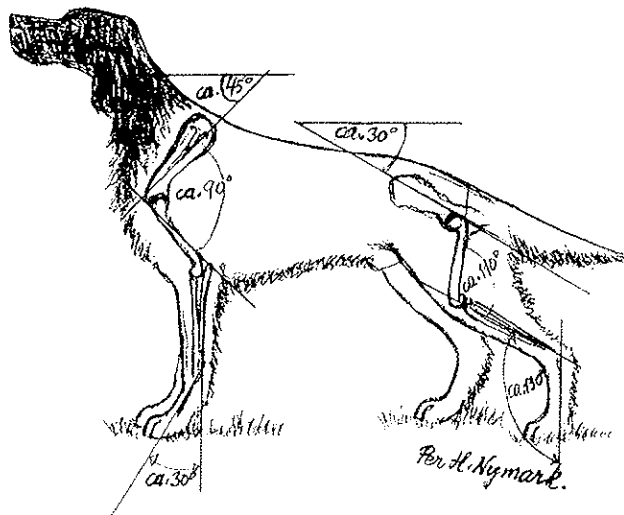
Det er viktig at kroppen er riktig og harmonisk sammensatt, med god balanse mellom forpart og bakpart gjennom bryst og lendeparti. Ryggen skal være rett, fast og muskuløs, sterk og uten svai. Lenden må ikke være smal, men kraftig.

Også de bakre ribben ønskes velutviklet slik at oppknepen underlinje unngås.

Karplend er uønsket.

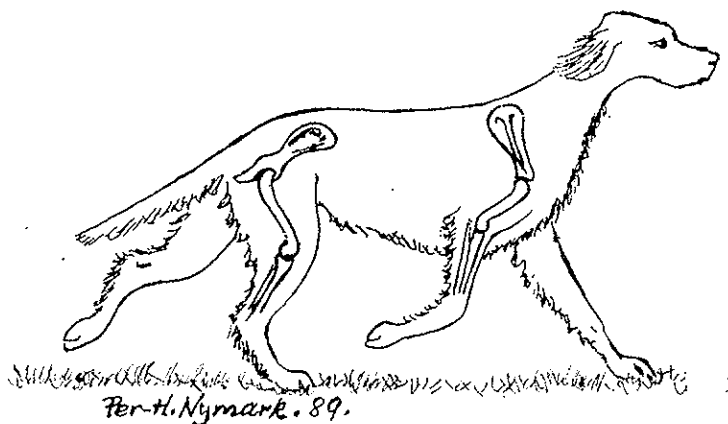
Ryggens overlinje fra skulderbladstoppene til krysset bør falle jevnt uten å framtre som markert "skråning". Sett forfra skal brystkassen være oval, ikke for smal som dessverre er tilfellet hos showtypen av irsksetter. Brystkassen ønskes dyp, men uten noen utpreget flat "kjøl" ned mot brystbenet. setter skal ikke være kort i kroppen – fall ville den lett kunne miste det foreskrevne som er viktig for utholdenhetsgalopp og en del av rasens type.

hund.

Symmetri og balanse mellom Den irske kropp og ekstremiteter er særdeles i så viktig for irsksetteren som jakt-setterpreget

Gode for- og bakbeins vinkler er her meget avgjørende fordi dette gir muskulaturen i beina best effekt. Dessuten vil slike gode beinvinkler kombinert med en rektangulær kroppsform og et **kraftig, svakt hellende kryss** gi den mest kraftbesparende galopp.

Bevegelsene skal være frie, flytende og jordvinnende. Frambena skal ha god rekkevidde fremover, men føres lavt. Bakbensbevegelsene skal være jevne med kraftig fraskyv. Kryssende eller veivende bevegelser aksepteres ikke.

Uønskede typer:

For lett, Salukilignende. Spisst, revelignende hode. Spinkel beinstamme med knappe vinkler.

*For tung type.
Bratt kryss.
Knappe vinkler i beina.*

*For lett snuteparti.
For bratt kryss.
Meget rake forbein, for bratt kryss.
Understilte bakbein med dårlige vinkler.
Mangler kjønnspreg.*

*Høystillet, alt for stor tisper med meget dårlige vinkler i beina og for bratt og kort kryss.
Ikke korrekte proporsjoner.*

*Hannhund som er for feminin.
For lett hode og for steil front.
P.g.a. den steile skulderen
virker halsen for kort.*

Dvergvekst kan forekomme hos irsksetter.

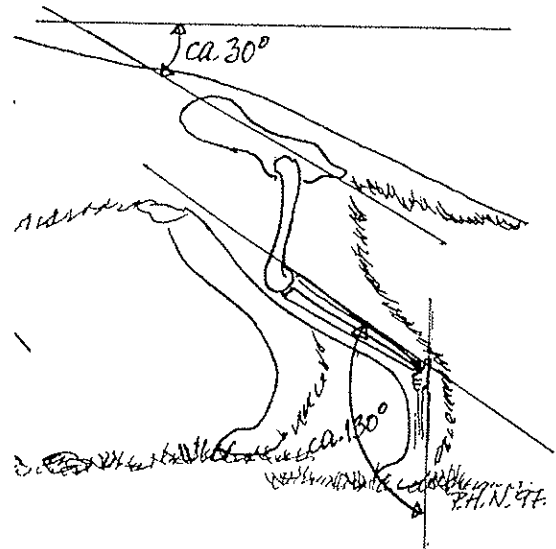

BAKLEMMER.

Helhetsintrykk:	Brede og kraftige. Lange og muskuløse fra hofte til hase.
Knær:	Godt vinklet.
Haser:	Verken ut- eller innoverdreide.
Mellomfot:	Kort og sterk.
Poter:	Som forpotene.

NISK Kommentar:

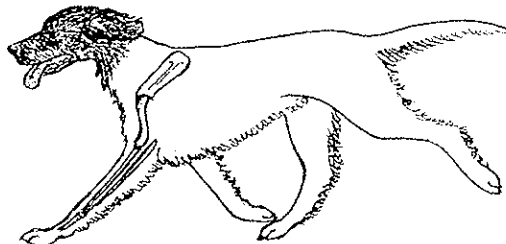
Krysset ønskes svakt hellende og skal falle lett og jevnt mot haleroten uten å være kort eller avskytende bratt. Lett oppstående hoftebensknuter (ragged hips) er ikke ønskelig, men er ikke diskvalifiserende. Sett fra siden skal overlåret være bredt og kraftig, underlåret langt og sterkt slik at haseleddet virker noe lavt ansatt. Sett bakfra skal bakparten virke bred og muskuløs med rette bakbein som verken må være trang eller bredstillet. Hjulbeint eller kuhaset beinstilling er uønsket. Ut eller innsvingede poter er meget uønsket.

BEVEGELSER:

*Irsksetterens bevegelser. Lange jordvinnende.
Den skal ha stor elastisitet i leddene.*

*Legg merke til
skulderens stilling
til overarmen.*

**NB: Snerten i
bakpoten.**

NB:
*Mellomhåndens elastisitet
henter steget langt fram.*

**Sjansen for å oppdage feil i en hunds
bygning er best når den traver eller
galopperer.**

PELS:

- Hårlag: Kort og fint på hodet, øretippene og forsiden av beina. Middels lang på alle andre deler av kroppen, glatt og med så lite krøller og bølger som mulig. Langt og silkebløtt beheng på ørene. Bør ikke dekke øreflippene. På baksiden av for og bakbein beheng med god struktur. Godt behåret mellom tærne. Halen skal ha fane av middels lengde som avtar jevnt mot halespissen. Alt beheng så jevnt og glatt som mulig. Halens fane skal gå i hele halens lengde uten ”skaft” mot bakparten. NB! Dommere må ta hensyn til at jakthunder ofte blir snauklippet mellom tærne for å unngå at det der dannes is og snøklumper. Dette skaper ubehag og smerte for hundene og reduserer deres utslag i søket.
- Farge: Dyp, gylden kastanjefarget, uten antyning av sort. Hvitt på bryst, hals, tær, lite bliss eller smal strek langs neseryggen er ikke diskvalifiserende.

NISK Kommentar:

Fargen er den irske setters mest markante og typiske kjennetegn. Den skal være rik, varm og glinsende med tydelig rød tone. Ikke brun eller brungul. Dyp, gylden kastanjefarge kan variere i nyanse fra mørk tegelsteinsrød til kobberrød og mørk portvinsrød. Det må ikke finnes sort i pelsen, og de hvite avtegn som er tillatt etter standarden, må ikke være for markert. Behenget for en del individer noe lysere en hårlaget for øvrig, særlig gjelder dette for buksene, skjørtet bak på lårene. Avviket bør ikke være for markert. Unghunder har ofte noe lysere og mindre glansfull farge en voksne hunder. Valpepelsen sitter hos enkelte individer forholdsvis lenge på deler av kroppen – særlig på skuldre og lår.

STØRRELSE:

Mankehøyde.	Hannhunder: 58-67cm.
	Tisper: 55-62cm.

NISK Kommentar:

Størrelsen er viktig for en arbeidende hund. En alt for stor hund får en for rasen utypisk galopp og til og med utholdenheten påvirkes negativt. Det er derfor meget viktig å premiere hunder som ligger innom anviste mål i standarden. Det bør slås kraftig ned på premiegrad dersom en hund over eller underskriver den anviste mankehøyde.

Hunder som ligger ned mot det absolutte minstemål i skulderhøyde eller helt opp mot maksimalmål i skulderhøyde må ikke gis 1 premie dersom ikke typen er utmerket!

BITT.

Standarden sier at den irske setter skal ha saksebitt.

NISK Kommentar:

Saksebitt er det korrekte bittet. Tangbitt skal unngåes og veies mot andre feil og fortrinn og behøver ikke å nedsette premiegraden, hvilket derimot over og underbitt alltid skal gjøre.

Haleknekk:

Standarden sier ingen ting om haleknekk. Dette må være en forglemmelse.

NISK har alltid hatt tradisjon å sette en hund som har medfødt haleknekk minst en premiegrad ned fordi haleknekk er en arvelig eksteriørfeil.

Merk at hos dachshund og harehundrasene får en hund med haleknekk automatisk null premie på utstilling! I boken: Hund – avl – og helse, redaktør: Veterinær Astrid Indrebø står det blant annet under rasen pointer: ”Hunder med halefeil holdes utenfor avlen”.

FEIL:

Ethvert avvik fra foregående punkter skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er, skal graderes etter hvor stort avviket er i relasjon til rasebeskrivelsen.

NISK Kommentar:

Hunder som er for store og tunge eller for små og spinkle må settes ned i premiegrad.

Diskvalifiserende feil:

Hunder som viser tegn på aggressivitet og/eller har fysiske defekter som påvirker hundens sunnhet skal diskvalifiseres.

OBS!

Hannhunder skal ha to normalt utviklede testikler på normal plass.

Trimming og utstilling:

Den irske setter skal ikke trimmes. Dessverre utstilles mange irske settere med barberte ører og hals, og klippede faner på hasene! Dette er ukorrekt i følge standarden! Klippede og barberte hunder ødelegger rasens jakthundkarakter. Naturligvis skal pelsen kammes og pleies fordi pelsen på hals og tær kan noen ganger vokse ukontrollert. Selvfølgelig er det lov å stelle pelsen. Også på utstillinger må man tenke på hundens jaktkarakter! Rasen skal være stolt og glad i ringen og føre seg med hodet høyt og litt viftende hale! Dette viser den irske setters sanne natur. Overdreven handling hører ikke hjemme hos jakthundraser!

